

96. De bevrijding van Middelkerke

En toen, in de morgen van vrijdag 8 september, werd er geroepen: "Ze zijn aan het komen, ze zitten al aan de Slijpebrug, de Canadezen!" **Julien Desseyn** vatte post aan de smidse van D'Hoedt in de Slijpestraat (nu Spermaliestraat).

337. De bevrijding

Julien Desseyn

Middelkerke had geluk dat de commandant de batterij opgaf. Die mannen waren weg. En in Westende wilde hij niet weg. Daar hebben ze voort gevochten. Iedereen zei: "Ze zijn weg, de Duitsers!" en er werden daar in de batterij dingen gepakt: doosjes met nagels en 'k weet niet... en mappen en van alle soorten 'tuig' (gerief) dat de Duitsers niet mee genomen hadden. Het was heel vreemd. Gedurende een of twee dagen, niet lang, waren er dus in Middelkerke geen Duitsers meer, maar waren er ook nog geen geallieerden. Dat was...zo raar. In ene keer zag ik hier en daar een met een Belgische vlag aan een balkon. En ik keek naar buiten. Er reed daar een met een vrouwenvelo, een ventje met een klak aan en hij had een geweer. Een ouder geweer, ik weet niet of hij nog schoot. Maar dat was gelijk om te tonen, "Godverdomme, de Duitsers zijn weg! Wij zijn hier!" En in ene keer zeiden ze, dat was dan al de achtste september zeker, dat was een vrijdag, ja, dat ze aan de Slijpebrug zaten. Maar het Leitje hadden ze doen overlopen, hé. Waar dat het politiebureau nu is, je kon daar niet door. Allez, je kon daar door, maar er lagen daar stapstenen. Daar was water. En wij sprongen van die ene steen op de andere. "Ze zijn in het komen! Ze zijn al aan Slijpebrug, de Canadezen!" En wij altijd maar

gaan kijken aan de smidse van D'hoedts of dat ze gingen afkomen. Nadien hoorden we dat de Duitsers – ze hadden daar nog gevochten aan de Slijpebrug, ik geloof dat ze zelfs nog die brug laten springen hebben. En in ene keer, in de late achternoen, in de plaats van ginder, kwamen ze van Oostende. Er kwam daar zo'n een gesloten geblindeerde wagen, een beetje groter dan een jeep, er deed iemand een 'hul' (deksel) open – die foto is gekend - en hij kroop daar uit. André Tahon heeft dan nog zijn naam opgezocht. En hij kroop daar uit. Ik stond daar met mijn vader, maar die vent klapte natuurlijk Engels. Dus van die mensen die daar stonden... En er riep daar iemand: "Ga naar madammetje Belpaeme!" Maurice Belpaeme zijn vader, Charles Belpaeme, was na de eerste oorlog getrouwd met een Engelse.

Maar de Canadezen wilden eerst Oostende innemen. Om kwart over drie werden de Slijpebrug en de Rattevallebrug nog door achtergebleven Duitsers gedynamiteerd. Uiteindelijk kwamen de bevrijders vanuit Oostende de Oostendsche Steenweg (nu: Oostendelaan) opgereden.

Om 16.40 u reed de eerste gepantserde verkenningsauto Middelkerke binnen. Het was een Scoutcar Lynx, bewapend met een machinepistool. Hij hield halt voor de herberg De Leeuw van Vlaanderen, recht over het gemeentehuis. Het voertuig was bemand met luitenant Dempsey en de achttienjarige soldaat Roy Wood, van het XIIde Regiment Manitoba Dragoons, een verkenningseenheid van de 2de Canadese Infanteriedivisie.

De mensen werden in het Engels aangesproken. Ze begrepen niets. Men riep er 'madamtje Belpame' bij, de Engelse vrouw met wie loodgieter Charles Belpame na de Eerste Wereldoorlog getrouwd was.